

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie **J.C.**

skazanego z art. 197 § 3 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej 21 lipca 2025 r., na posiedzeniu bez udziału stron,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania

wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z 15 stycznia 2025 r.,

sygn. akt II AKa 276/24, utrzymującego w mocy wyrok

Sądu Okręgowego w Siedlcach z 6 czerwca 2024 r.,

sygn. akt II K 30/06,

postanowił

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W kasacji wywiezionej w sprawie skazanego obrońca wniósł o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 15 stycznia 2025 r., sygn. akt II AKa 276/24, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z 6 czerwca 2024 r., sygn. akt II K 30/06. W uzasadnieniu podniósł, że za uwzględnieniem wniosku „przemawia ranga i charakter postawionych w kasacji zarzutów wskazujących już przy wstępnej ocenie na ich oczywistą trafność, a przez to skuteczność (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.03.2014 r., V KK 27/14). Waga i znaczenie uchybień, jakie wkrały się do obu wydanych w sprawie

wyroków, pozwala na twierdzenie, że w istotny sposób przyczyniły się one do nieuzasadnionego przypisania skazanemu odpowiedzialności za przestępstwo i wymierzenia kary 6 lat pozbawienia wolności.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia ma charakter wyjątkowy, jako odstępstwo od reguły wyrażonej w art. 9 § 2 k.k.w., według którego orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Od dawna przyjmuje się w judykaturze, że korzystanie z rozwiązania przewidzianego w art. 532 k.p.k. może mieć miejsce tylko wówczas, gdy charakter zarzutów kasacyjnych wskazuje na oczywistą ich zasadność.

Nie przesądzając ostatecznego wyniku postępowania kasacyjnego, trzeba stwierdzić, że zawarta w kasacji obrońcy skazanego argumentacja nie jest tego rodzaju, aby można było mówić o ewidentnej wadliwości kwestionowanego wyroku sądu odwoławczego.

W tej sytuacji, respektując wyrażoną w art. 9 § 1 i 2 k.k.w. zasadę bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia (art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*).

[WB]

[a.ł.]